

Gran Torino 15+

pedagoško gradivo

avtor Jurij Meden

kazalo

uvodna beseda	2
o filmu	2
filmografski podatki	2
kratek sinopsis	3
zgodba	4
zanimivosti	6
portret avtorja: režiserja in glavnega igralca	7
avtorjeva filmografija	9
film in njegov kontekst	10
nasilje.....	10
multikulturalnost.....	12
iz prve roke	13
umestitev filma v učne načrte	14

uvodna beseda

Pričujoče gradivo je namenjeno pedagogom in staršem, ki bi z mladostnikom želeli spregovoriti o filmu **Gran Torino**. Zavaljo problematike nasilja, ki je mestoma v filmu tudi zelo nazorno upodobljeno, ter nenehnega preklinjanja s poudarkom na rasnih žaljivkah se nam že pred ogledom filma (ki je sicer primeren tako za starejše osnovnošolce kot srednješolce) zdi potreben izčrpen pogovor; iztočnice zanj navajamo v sledečem sestavku. **Gran Torino** je seveda daleč od tega, da bi občutljivi tematiki nasilja in nestrpnosti izkoriščal v namene akcijskega spektakla ali dejanskega vzbujanja medkulturnega sovraštva. Ravno nasprotno. Gre za enega najbolj tankočutnih in kompleksnih filmov na to temo, kar jih je v zadnjem času proizvedel sodobni Hollywood, ki pod krinko klasično zastavljene žanrske zgodbe učijo pozitivnih vrednot pacifizma in strpnosti. Hollywood v tem kontekstu omenjamo zato, ker je dandanes – hočeš, nočeš – večina filmske produkcije, ki nam prihaja pred oči, hollywoodska, zato je tolikanj bolj občudovanja vreden produkt iz te tovarne sanj, ki ni namenjen izključno kovanju dobička, temveč se ponaša tudi s pristnim humanističnim angažmajem.

o filmu

filmografski podatki

slovenski naslov: **Gran Torino**

izvirni ameriški naslov: **Gran Torino**

države produkcije ZDA, Avstralija, Nemčija

leto produkcije 2008

tehnični podatki 35 mm, barvni, 1:2.35, 116 minut

jeziki angleški, španski, hmong

podnapisi slovenski

režija Clint Eastwood

scenarij Nick Schenk, Dave Johannson

fotografija Tom Stern

montaža Joel Cox, Gary Roach

glasba Kyle Eastwood, Michael Stevens

produkcija Clint Eastwood, Bill Gerber, Robert Lorenz

igrajo Clint Eastwood, Christopher Carley, Bee Vang, Ahney Her, Brian Haley, Geraldine Hughes, Dreama Walker, Brian Howe, John Carroll Lynch

žanr kriminalna drama / socialna drama

kratek sinopsis

Ostareli in ovdoveli veteran korejske vojne Walt Kowalski (Clint Eastwood) se v filmu **Gran Torino** sooča s številnimi osebnimi predsodki proti priseljencem, ki po njegovem predstavljajo znanilce moralnega in ekonomskega razkroja Amerike. Kljub tem zadržkom se, resda nejevoljno, postavi v bran sosedom azijskega porekla, ki jih ogroža lokalna tolpa malih kriminalcev. To mu nakoplje neželjeno hvaležnost celotne sosesčine in okoreli rasist je prisiljen na novo opredeliti svoje vrednote.

zgodba

Walt Kowalski je upokojen tovarniški delavec poljskega rodu in veteran korejske vojne. Žena mu je pred kratkim umrla, sinova sta odrasla in s svojima družinama živita drugje. Walt živi sam s psičko, v soseski, ki so jo pred desetletji poseljevale pretežno bele delavske družine, danes pa v njej prevladujejo revni azijski imigranti. Spopadi med tolpami so del vsakdana soseske. Zagrenjeni Walt se ne razume dobro niti z lastnima sinovoma niti njunima družinama; ti ga zato le poredko obiskujejo in se na nergavega starca požvižgajo.

V sosednjo hišo se naseli številčna družina Hmongov, majhne etnične skupine iz jugovzhodne Azije, česar Walt ne odobrava in svoje nestrinjanje že spočetka nazorno izrazi. Člana te družine sta tudi najstnika Sue in Thao, brat in sestra. Thaov starejši bratranec je član lokalne tolpe malih kriminalcev, ki sicer plašnega, miroljubnega Thaa prisilijo, da se jim pridruži. Da bi dokazal svojo moškost in lojalnost tolpi mora Thao ukrasti Waltovo največjo dragocenost, brežhibno ohranjen avto znamke Ford Gran Torino, letnik 1972, ki ga Walt obsesivno čisti in čišla kot punčico svojega očesa. Načrtovana kraja neke noči spodleti, saj je Walt čuječno na preži. Thao pobegne, vendar si ga stari sosed dobro zapomni in tako še poglobi svoje predsodke o »umazanih, tatinskih rumencih«.

Novi lokalni župnik, mladi oče Janovich, redno obiskuje Walta, saj ga je za to uslugo na smrtni postelji prosila globoko verna Waltova žena. Walt se požvižga na religijo in Janovicha redno in žaljivo odpravlja kot zelenca. Janovich vztraja in Walt se mu zlagoma vendarle nekoliko odpre, pri čemer se izkaže, da starca mučijo spomini na vojno, v kateri je bil udeležen v petdesetih letih prejšnjega stoletja in si je v njej umazal roke s krvjo.

Kriminalna tolpa medtem še naprej nadleguje Thaa. Ko se jim ta naposled odločno postavi po robu in pove, da ga ne zanima njihov nelegalni način življenja, pripadniki neke tople noči začnejo nasilno obračunavati z njegovo družino. Hrup na sosednjem dvorišču prebudi Walta, ki z grozečim nastopom in puško v rokah prepodi mlade nasilnike. S tem dejanjem nehote postane junak celotne soseščine. Azijske družine mu na verando prinašajo darila. Na obisk se oglasi tudi Thao, ki prizna načrtovani

zločin kraje avta in se iskreno opraviči. Walt se otepa vseh prijaznosti in v svojem preziru do azijskih sosedov ostaja zagrizeno neomajen.

Nekaj dni pozneje je znova priča grobemu prizoru, ko tolpa temnopoltih postopačev nadleguje Sue. Walt jezno poseže v dogajanje in s strašljivim nastopom spet prepreči eskalacijo nasilja. Hvaležna Sue se spoprijatelji z Waltom. Dovolj je prebrisana, da v njegovem rasizmu bere predvsem popolnoma neargumentirane predsodke, osnovane na ignoranci, obenem pa iskreno sočustvuje z osamljenim starcem. Walta povabi na veliko zabavo, ki jo organizira njena družina.

Walt sam praznuje rojstni dan, na katerega so vsi pozabili. Že rahlo okajen se zato odloči, da bo vendarle sprejel povabilo na zabavo azijskih sosedov. Ko pa se enkrat iz oči v oči sreča s pripadniki druge kulture, ki jo sam prezira, je deležen toplega sprejema in presenečen ugotovi, da so vsi ljudje krvavi pod kožo. Njegovi predsodki se zlagoma razblinjajo in novi sosedje, ko jih поблиžje spozna, mu prirastejo k srcu, zlasti mlada Sue in Thao, ki ga celo vzame za vajenca in ga kot prekaljen mehanik uči hišnih popravil.

Vendar nesreča ne počiva in lokalna banda ne miruje. Nekega dne pretepejo Thaa in mu ukradejo orodje, ki mu ga je podaril novi mentor. Thao neprijetno izkušnjo sprva prikriva, saj se boji novih nevšečnosti. Ko Walt izve, kaj se je zgodilo, se razsrdi, na domu obišče enega članov tolpe, ga premlati in mu zagrozi, naj pustijo Thaa in njegovo družino pri miru. Banda se na to odzove tako, da neke noči streljajo na hišo Thaove družine; isto noč tudi pretepejo in posilijo Sue.

Zdaj je razjarjen Thao. Walta prosi, naj mu pomaga pri maščevanju. Čeprav tudi starcu ni lahko pri srcu, se zaveda, da bo nasilje zgolj porodilo novo nasilje. Zato pri sebi skuje načrt, ki ga ne zaupa nikomur, Thaa pa potolaži, da bosta še isti večer vrnila udarec. Tega dne si Walt kupi novo obleko, se ostriže in gre prvič k spovedi. Janovich sluti, da se obeta nekaj strašnega, vendar Walt glede svojih načrtov molči. Ko ga zvečer obišče Thao, da bi izvedla povračilni udarec bandi, Walt dečka zaklene v klet in se sam odpravi proti prebivališču tolpe.

Ko prispe tja, je že noč. S cigareto v ustih z dvorišča izzove pripadnike tolpe, ki se do zob oboroženi pojavijo na oknih in vratih svojega domovanja. Prepir pritegne pozornost vse soseščine, ki strahoma opazuje napeto situacijo, obet strelskega obračuna. Walt z roko seže pod suknjič. V strahu, da bo od tam potegnil orožje, začnejo kriminalci streljati in Walt kot pokošen, v trenutku mrtev, pade na tla. Iz roke, s katero je segel pod suknjič, se prikotali vžigalnik. Na prizorišče kmalu prispe policija in zaradi umora Walta, ki mu je pričala celotna soseska, aretira vse pripadnike tolpe; tako je ustvarjena pristna možnost mirnega življenja.

Waltovega pogreba se udeležijo tudi njegovi sosede. Izkaže se, da je v oporoki svoj dragoceni avto zapustil Thau.

zanimivosti

Gran Torino je že devetindvajseti(!) film, ki ga Clint Eastwood podpisuje kot režiser. Čeravno ta ikona ameriškega filma še vedno bolj slovi kot igralec (nastopil je v več kot petinpetdesetih filmih), je že v devetdesetih letih prejšnjega stoletja postalo neizpodbitno, da je Clint Eastwood – kot režiser in producent – preprosto eden največjih še živečih ameriških režiserjev; mnogi ga označujejo celo za zadnjega velikega klasičnega avtorja. Z redkimi izjemami namreč prav v vseh filmih, ki jih je režiral, razbiramo koherentno tematsko rdečo nit v obliki strogega, kritičnega prepričevanja motiva nasilja kot enega temeljnih zidakov vzpostavitve (in ohranjanja) bele severnoameriške kulture in načina življenja.

portret avtorja: režiserja in glavnega igralca

Clint Eastwood se rodi 31. maja leta 1930 v kalifornijskem San Franciscu kot sin revnih tovarniških delavcev angleškega, škotskega, irskega in nizozemskega porekla. Zavoľo trde ekonomske situacije v družini je že kot neprilagojen najstnik prisiljen služiti svoj denar za preživetje. Dela v papirnici, nato na bencinski črpalki, nekaj časa je gasilec, nato igra klavir v nekem zakotnem baru. Leta 1950 ga vpokličejo v vojsko in hočejo poslati na korejsko fronto, vendar letalo, na katerem se nahaja z ostalimi naborniki, strmoglavi v Pacifik, zato Eastwood, ki preživi nesrečo, ostane doma.

Kot rojenega Kalifornijca ga privlači Hollywood, zato se odpravi tja in poskuša srečo na več avdicijah. Spočetka ga opazijo predvsem zato, ker je visok (193 centimetrov) in lepega videza; nastopi v nekaj drugorazrednih filmih, v katerih odigra relativno nepomembne vloge. Leta 1958 naposled zaslovi kot eden glavnih junakov televizijske serije **Rawhide**, ki ponazarja romantično predstavo ameriškega Divjega zahoda.

Prva zares velika priložnost se mu ponudi v šestdesetih, ko mu takrat še razmeroma neznan, danes pa slovit italijanski režiser Sergio Leone ponudi glavno vlogo v nastajajočem vesternu **Za prgišče dolarjev (A Fistfull of Dollars, 1964)**, ki mu sledita še kultna **Za dolar več (For a Few Dollars More, 1965)** in **Dober, grd, hudoben (The Good, the Bad, and the Ugly, 1967)**. Predvsem zaradi značilnega

načina govora in nezgrešljive obrazne mimike, ki (vsaj takrat) ne premore več kot dveh monolitnih, stoičnih izrazov, si Clint Eastwood hipoma utrdi status ene največjih filmskih ikon.

Njegov domači milje so žanrski filmi s presežkom, v katerih najprej pod taktirko prekaljenih režijskih mačkov (poleg Leoneja še Don Siegel) samo igra, nato pa leta 1971 z mračno psihološko kriminalko **Groza v noči (Play Misty for Me)** debitira še kot režiser.

Kot avtorja ga prva prepozna Evropa: leta 1985 z **Bledim jezdecem (Pale Rider)** odjaha v tekmovalni spored Cannesa. Njegovo kariero režiserja zaznamuje umirjen, vendar neprekinjen tempo skoraj enega filma letno, ki si sledijo brez občutnih nihanj v kakovosti in vedno bolj čuječnem, prefinjenem slogu.

V devetdesetih Eastwood nalepko ikone zamenja s statusom enega zadnjih, mogoče celo zadnjega velikega, klasičnega hollywoodskega režiserja. Spretno prebiranje že znanih in proslavljenih obrazcev žanra zamenja za iskriv smisel za humor ter zrel, samozavesten način pripovedovanja, ki gledalca brez odvečnih stranpoti potopi v jedro obravnavane tematike posameznega filma, skoraj vedno na tak ali drugačen način povezano z rušenjem mitov sodobne ameriške družbe.

Poleg filmskega udejstvovanja, ki mu je v več kot šestdeset let trajajoči karieri prineslo tudi kopico uglednih priznanj (za filma **Neoproščeno/Unforgiven**, 1993, in **Punčka za milijon dolarjev/Million Dollar Baby**, 2005, je med drugim prejel oskarja za najboljšo režijo in najboljši film), je Clint Eastwood dejaven tudi na ameriškem notranjepolitičnem prizorišču, kjer se praviloma predstavlja kot »fiskalni konservativec in socialni liberalec«. Kot neodvisen kandidat je v sredini osemdesetih nekaj let tudi županoval kalifornijskemu mestecu Carmel.

Eastwood velja tudi za prvovrstnega poznavalca jazza, ki pogosto za svoje filme napiše tudi kakšno melodijo.

avtorjeva filmografija (kot režiser):

- 2009 **Invictus** (filmska biografija Nelsona Mandele v pripravi)
- 2009 **Gran Torino**, tudi kot igralec
- 2009 **Zamenjan (Changelling)**
- 2006 **Pisma z Iwo Jime (Letters From Iwo Jima)**
- 2006 **Zastave naših očetov (Flags of Our Fathers)**
- 2004 **Punčka za milijon dolarjev (Million Dollar Baby)**, tudi kot igralec
- 2003 **Skrivnostna reka (Mystic River)**
- 2002 **Krvavi posel (Blood Work)**, tudi kot igralec
- 2000 **Vesoljski kavboji (Space Cowboys)**, tudi kot igralec
- 1999 **Pravi zločin (True Crime)**, tudi kot igralec
- 1997 **Popolna oblast (Absolute Power)**, tudi kot igralec
- 1997 **Vrt dobrega in zla (Midnight in the Garden of Good and Evil)**
- 1995 **Najini mostovi (Bridges of Madison County)**, tudi kot igralec
- 1993 **Popoln svet (A Perfect World)**, tudi kot igralec
- 1992 **Neoproščeno (Unforgiven)**, tudi kot igralec
- 1990 **Ulični policaj (The Rookie)**, tudi kot igralec
- 1990 **Beli lovec, črno srce (White Hunter Black Heart)**, tudi kot igralec
- 1988 **Bird**
- 1986 **Rojeni vojak (Heartbreak Ridge)**, tudi kot igralec
- 1985 **Bledi jezdec (Pale Rider)**, tudi kot igralec
- 1983 **Nenadni udar (Sudden Impact)**, tudi kot igralec
- 1982 **Barski pevec (Honkytonk Man)**, tudi kot igralec
- 1982 **Ognjena lisica (Firefox)**, tudi kot igralec
- 1980 **Bronco Billy**, tudi kot igralec
- 1977 **Veliki izziv (The Gauntlet)**, tudi kot igralec
- 1976 **Odpadnik Josey Wales (Outlaw Josey Wales)**, tudi kot igralec
- 1975 **Kazen na gori Eiger (The Eiger Sanction)**, tudi kot igralec
- 1973 **Breezy**
- 1973 **Neznani zaščitnik (High Plains Drifter)**, tudi kot igralec
- 1971 **Groza v noči (Play Misty For Me)**, tudi kot igralec

film in njegov kontekst

nasilje

Kot že rečeno, sta ključni besedi za razumevanje filma **Gran Torino** oziroma ključna motiva, s katerima se film ukvarja, vprašanji nasilja in medkulturne strpnosti. Seveda gre za pereča problema, s katerima se ne ukvarja samo kopica filmov, temveč tudi v resnici (vse bolj) pestita sodobno globalizirano družbo, tako da si zgolj zavoljo svoje snovne naravnosti **Gran Torino** še ne bi mogel prislужiti nalepke pomembnega filma. Tisto, kar ga potemtakem napravlja za posebnega in vrednega pričujoče obravnave, je predvsem dvoje.

Kot prvo se **Gran Torino** s svojim bolečim predmetom obravnave sooča dobesedno na domačem vrtu – praktično celoten film se odvije na verandi oziroma vrtu glavnega junaka, od koder ta opazuje svoje priseljske sosede in kjer se tudi izvrši nekaj najbolj nasilnih prizorov. Takšen minimalističen pristop lahko razumemo tudi kot prisposodbo za poziv, naj pri razreševanju predsodkov, ki pripeljejo do medkulturne nestrpnosti, vsak najprej počisti pred svojim pragom. Pristen politični angažma in posledično morebitna transformacija na bolje se namreč vedno začenjata pri posamezniku in njegovem najbližjem okolju – vznikata naj torej od znotraj, porojena iz intimnega premisleka, ne pa kot posledica kakšne obče, eksterne ideje. V tej strukturalni konstelaciji filma lahko, skratka, beremo znano geslo, da je posamezniku v

prvi vrsti dostopno lokalno delovanje, seštevek takšnih lokalnih učinkovanj pa je nato edino, kar lahko prispeva k realni globalni spremembi.

Kot drugo pa je **Gran Torino** nadvse zanimiv v kontekstu avtorjeve celotne filmografije, kjer ne manjka filmov (zlasti takšnih, v katerih je Clint Eastwood le igral), ki so nasilje v določenih okoliščinah slikali kot povsem sprejemljivo družbeno prakso. Tu govorimo predvsem o znameniti sagi (šteje pet filmov) s Clintom Eastwoodom v vlogi policijskega inšpektorja Harryja Callahana, ki je zavrlo svojih neortodoksnih metod dela poimenovan tudi Umazani Harry (Dirty Harry). Gre za vlogo, po kateri je Clint Eastwood morda svetovno najbolj znan; temu primerno je bil skorajda vsak del sage velika mednarodna uspešnica. Inšpektor Harry Callahan je zadržan veteran detektivskega dela na terenu, ki nenehno rohni čez pravno državo in njene varovalke (npr. pravica aretiranca, da molči), ker po njegovem preprečujejo učinkovito delo policije. Sam zato pri svojem ukvarjanju s kriminalci krši kopico zakonov in najraje nastopa v trojni vlogi policista, sodnika in rablja. Zlasti prvi del te serije – sicer vrhunška kriminalka **Škorpijon ubija (Dirty Harry, Don Siegel, 1971)** – je bil zato ob nastanku močno kritiziran kot desničarska, celo fašistoidna fantazija, ki propagira svobodno rabo orožja in nasilje ne le kot legitimen, temveč v določenih situacijah celo nujno potreben mehanizem za reševanje določenih družbenih problemov. S to sporno pego na svoji karieri je Clint Eastwood resda temeljito obračunal že v danes kultnem filmu **Neoproščeno**, vendar je tam, paradoksalno, začaran krog nasilja lahko prekinilo le še bolj brutalno nasilje, čeravno prikazano kot nič kaj spektakularnega, temveč kot neizbrisna, usodna peza na vesti glavnega junaka.

V svojem seciranju in obsojanju nasilja gre **Gran Torino** veliko dlje, v kolikor se glavni junak naposled nasilja preudarno vzdrži, zlasti pa gre film jemati nemara bolj resno, če v figuri Walta Kowalskega ne beremo samo ostarelega, nestrpnega veterana neke vojne, temveč seštevek vseh nasilnih, nestrpnih figur, ki jih je v času svoje kariere upodobil Clint Eastwood, zdaj pa za svoje mladostne prestopke in predsodke polaga račune v obliki treznega premisleka in sprejetja nekega novega načina življenja. Življenja, kjer konfliktov ne razrešuje več groba sila in še pred tem primitivno deljenje na dobro in slabo, temveč poskus razumevanja in posledično sporazumevanja, v skrajni sili (kot pokaže sklepni prizor filma) pa plemenito (revolucionarno) dajanje prednosti družbenim koristim pred lastnimi interesi, celo

pred lastnim življenjem. V tem zadnjem segmentu film sicer daleč presega preprosto obravnavo nasilja in se dotika občutljivega problema žrtvovanja v imenu višjega dobrega. Če **Gran Torino** upravičeno lahko beremo kot poziv k odpovedi nasilju in k posluhu za drugačnost, pa ga nikakor ne moremo tudi razumeti kot poziv k takšnemu žrtvovanju kot edini možni praksi za razreševanje konfliktov – gre predvsem za melodramatsko dramaturško razrešitev konkretne filmske situacije, na katero nas že poprej, skozi vso pripoved, pripravlja kopica detajlov: Walt Kowalski je osamljen in (najverjetneje na smrt) bolan (na to opozarja njegov kašelj), smisel svoje prerrojene eksistence v iztekanju pa vidi zgolj še v osrečevanju bližnjih.

multikulturalnost

Po zagotovilih producentov je **Gran Torino** prvi veliki studijski film, ki upodablja predstavnike skupnosti Hmongov, etničnega plemena, ki ga sestavlja osemnajst klanov, razprostrtih po gričevjih Laosa, Vietnama in Tajske. Zaradi težavnega statusa pogosto preganjane manjšine v rodnih državah se je veliko Hmongov izselilo v Združene države Amerike, kjer se je sicer izboljšala predvsem njihova varnost, ne pa tudi ekonomska situacija. Gre za zanimivo etnično skupnost, ki korenine identifikacije išče skoraj izključno v svoji skupni kulturni dediščini, ne pa v težnjah po tem, da bi se opredelili kot samostojen narod.

Na sledi ideji napraviti iskren film o premagovanju predsodkov in razumevanju drugih kultur je Clint Eastwood vztrajal pri tem, da vloge predstavnikov te prezrte manjšine odigrajo avtentični priseljenci, Hmongi v Združenih državah Amerike. Kaj kmalu pa so ugotovili, da lahko med njimi zaman iščejo profesionalne igralce, zato se je Eastwood odločil za nadvse nevsakdanjo potezo, vsaj za okvire profesionalne studijske produkcije. Vloge Sue in Thaa, članov njune družine ter pripadnikov kriminalne tolpe, ki jih nadleguje, se je odločil zasesti z naturščiki, neprofesionalnimi igralci. Tako se je začelo dolgotrajno obiskovanje sicer pretežno zaprtih skupnosti Hmongov v ZDA, da bi si filmska ekipa pridobila njihovo zaupanje in naposled izbrala primerne nastopajoče. V sklopu trdega raziskovalnega dela je sporazumevanje potekalo pretežno s pomočjo prevajalcev, saj starejši pripadniki prve generacije Hmongov v Ameriki sploh niso ali pa so zelo slabo govorili angleško. Vloge Waltovih sosedov tako v filmu zasedajo avtentični pripadniki kulture, ki jo upodabljajo na velikem platnu, kar je tolikanj bolj pomembno, če pomislimo na dolgo zgodovino in še vedno trajajočo prakso kulturnega rasizma, ki zaznamuje Hollywood (v katerem so spočetka celo temnopolte like igrali na črno prebarvani belci).

V duhu avtentičnosti filmarji tudi niso snemali v hollywoodskih studiih, temveč so zgodbo o upokojenem delavcu iz tovarne avtomobilov posneli v amerškem Detroitu, ki zavoľjo razvite avtomobilistične industrije slovi tudi pod imenom »Motor City«.

Gran Torino v končni instanci in na osnovi verodostojno predstavljene intimne izkušnje uči, da so vsakršni, zlasti kulturni predsodki lahko zgolj posledica ignorance ali zapeljanosti. In da je pripravljenost na medkulturni dialog, v katerem sogovornika nastopata kot enakopravna subjekta, lahko zgolj v obojestransko korist in plemenitenje življenjske izkušnje.

iz prve roke

Pričujoča analiza filma **Gran Torino** z iztočnicami za nadaljnji pogovor za razliko od sorodnih pedagoških gradiv ni obogatena s prav nobeno izjavo avtorja filma, temveč temelji izključno na interpretaciji oziroma povzetkih obstoječih kritiškimi interpretacij filma, ki so v veliki meri enotne. Razlog za to je sila preprost: Clint Eastwood je avtor, ki svoje filme nerad komentira, če pa je v to že primoran, iz njegovih ust prihajajo

zgolj najbolj vsakdanji truizmi. Že pred časom je namreč izjavil – in ta izjava nato povzema njegovo celotno ustvarjanje –, da je naloga filmskega režiserja jasno pripovedovanje v slikah. Če filmski avtor nato svoje ustvarjanje še komentira, to lahko zgolj pomeni, da svojega primarnega dela ni opravil zadovoljivo. Temu primerno je tudi premiero filma **Gran Torino** pospremil s skopo izjavo:

»Moje delo temelji na kar najbolj temeljitem odstranjevanju dvoumnosti in odvečnega intelektualiziranja. Že tako je v proces snemanja filmov vpleteno dovolj diskusij; zakaj bi jih dodajal še več in še dodatno zapletal stvari? Ne sodim med tiste režiserje, ki radi s prstom kažejo na magijo v lastnih filmskih podobah. Če v snemanju filmov obstaja kakšna magija, naj bo ta kar najbolj subtilna.«

Tej asketski drži ustreza tudi Eastwoodov slog režije; njegovi filmi veljajo za mojstrovine minimalistične, na vso moč preproste forme, ki kot takšna dopušča, da do kar najbolj bleščečega izraza nato prihajajo idejne prvine filma.

umestitev filma v učne načrte

Zaradi svoje dobronamerne in nadrobne obravnave tem nasilja, multikulturalnosti in strpnosti je **Gran Torino** zlasti primeren za razpravo pri pouku družbe, državljske vzgoje, etike, psihologije, sociologije, ne nazadnje pa tudi zgodovine (v smislu svoje obravnave politično in ekonomsko pogojenih migracij v ZDA) ter filozofije (zlasti v obravnavi altruističnega žrtvovanja posameznika v prid družbi).